Mithat Bala



Sadık Dost Hazreti EBUBEKİR

- ROMAN -

"İnsanlardan bir dost edinseydim, Ebu Bekir'i edinirdim."
Hz. Muhammed (sav)

5. BASKI

Hayat



Sadık Dost

Hazreti EBUBEKİR

© 2025, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-187-0
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 585
Hayat Edebiyat : 60
Kitabın Adı : Hz. Ebu Bekir
Yazarı : Mithat Bala
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Metin Editörü : Ahmet Savaş Özpınar
Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi : Ankara, 2025
Baskı ve Cilt : Ertem Basım
Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

Mithat Bala



Hayat

Mithat Bala

1969 yılında Ordu ili, Ulubey ilçesi, Ohtamış köyünde dünyaya geldi. İlkokulu köyünde, ortaokulu Ulubey İmam Hatip Lisesinde, Liseyi ise Trabzon İmam Hatip Lisesinde okudu. 1993 yılında Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesini bitirdi. 1994 yılından itibaren Milli Eğitim bünyesinde çeşitli il ve okullarda öğretmen- yönetici olarak çalıştı.

Hâlen Samsun'da Milli Eğitim bünyesinde bir okulda öğretmen olarak görev yapmaktadır.

İdealist ve Hakk'a hizmeti ilke edinmiştir. Hedefi "Asrı Saadet" neslini yetiştirmektir. Bunun için de insanın Resulullah (sav)'in ve O'nun dostlarının ahlakıyla ahlaklanması gerektiğini bilmekte, kalemiyle de Resulullah (sav)'in dostlarını tanıtmaya çalışmaktadır. İnsanın otuz kiloyu kaldırabilecekken yirmi beş kiloda bırakmasını, görevini eksik yapması olarak düşünür ve bundan da sorumlu olduğumuza inanır.

İthaf

Çalışmalarımda bana güzel çalışma ortamı sağlayarak destek olan eşime ve oğullarıma …

Dostluğu yüreğinde yaşayan babama ve tüm gerçek dostlara …

Yıldızlar vardır,
Yıldızcıklar vardır,
Bir de yıldız.
O hem yolunuzdur,
Hem rehberiniz,
Hem ışığınız.
Karanlıklardan alır sizi,
Ulaştırır aydınlığa.
Tasa yok olur kalbinizde,
Kavuşursunuz huzura.
Sahabeler içerisindeki kutup yıldızlarından en büyüğüdür Hz. Ebu Bekir.
Onu takip eden dost olur, dostu bulur.
Uçar sıddıkiyet makamına,
Rıza lokmasından yer, razı olur, razı olunur.
Sonsuzluk ülkesinde içer Kevser'i,
Âşıkların şahına komşu olur.

İnsanlardan Bana arkadaşlığı ve malı konusunda son derece cömert olan Ebu Bekir'dir. Şayet Rabbimden başka, insanlar içinden bir halil (dost) edinecek olsaydım, Ebu Bekir'i dost edinirdim.

Hz. Muhammed (sav) (Sahihi Buhari)

"Resulullah (sav)'tan sonra insanların en hayırlısı Hz. Ebu Bekir'dir."

Hz. Ali (Sahihi Buhari)

Abdülkâbe; Kâbe'nin Oğlu

Fil senesinden iki buçuk yıl sonraydı. Fil sahiplerinden hiçbir iz kalmamıştı Mekke'de. Ebrehe ve ordusunun başına gelenler unutulmuştu. Dersler çıkartılmamıştı. Mekkeliler eskisinden daha beter dönmüşlerdi cahiliye karanlığına. Kâbe ve çevresinde günahlar işleniyor, zalimler zulümlerini artırıyor, mazlumların, masumların ahı ıssız gecelerde arşı titretiyordu.

O gün beytini korumuştu Rab. Sürüler halinde gönderdiği Ebabil kuşları, Ebrehe ve ordusuna ayaklarında ve gagalarında taşıdıkları pişmiş topraktan küçük taşları bırakmış, her bir askeri yenilmiş ekin gibi yapmıştı. Bugün ise beytini kirletmişti insanlar. Kâbe'nin içerisini putlarla doldurmuşlar, çevresini günahın merkezi yapmışlardı.

O günü hatırlayan azdı ama Kâbe'nin önemini hepsi anlamıştı. Ekin bitmez vadinin ortasında yükselen Kâbe, şehrin kalbiydi. Hz. İbrahim'den beri evler Kâbe'nin etrafında yapılmıştı Mekke'de. Kâbe, güvenli beldeyi daha güvenli kılmıştı. Arapların tanrılarımız dediği sanemler en güvenilir yer olan Kâbe'de saklanmadaydı. Bazı özel günlerde tanrılarını ziyarete gelirdi insanlar.

Mekke hareketliydi o yüzden. İnancın kalbiydi. Ticaretin de kalbiydi. Mekkeliler de ticaret ehli insanlardı. Başka

da çareleri yoktu zaten. Tarımın yapılamadığı topraklarda ya koyun, deve güdecekler ya da ticaret yaparak geçimlerini sağlayacaklardı. Çoğunluk ticareti tercih etmişti. Rızkın onda dokuzu da ticaretteydi.

Mekke, İpek yolunun önemli bir şehriydi. Mekkeliler Suriye, Yemen bazen de İran ve Bizans'a kadar kervanlar düzenlerlerdi. Yaz kış hareket halindeydi ticaret kervanları.

Fil olayından sonra saygı daha da artmıştı Kâbe'ye. Arap yarımadasında insanlar Kâbe'yle beraber Kâbe'nin çevresinde yaşayan Kureyşlileri de saymaya başlamışlardı. Kureyşlileri Kâbe'nin koruyucuları gibi görmeye başlamışlardı. Kureyş kelimesi de alışverişten gelmedeydi. Gerçi Hz. İsmail'den beri saygındı Kureyşliler. Ama Abdulmuttalib'in sözleri onların da kulaklarındaydı hala.

"Ey Ebrehe! Sen Kâbe'yi yıkmak istersen bizim senin orduna karşı duracak gücümüz yok. Ama unutma! Onun da bir sahibi vardır. O, Kâbe'sini, beytini korumak isterse senin ve ordunun da ona karşı duracak gücü yok. Biz, beytini sahibine ısmarladık."

O gün Kâbe'nin kapısını kilitlerken ellerini açmış ve şöyle seslenmişti Kâbe'nin Rabb'ine.

"Ey Allah'ım! Fillerle gelen orduyu ve niyetlerini biliyorsun. Bizim de onlara karşı duracak gücümüzün olmadığını da biliyorsun. Beytini sana emanet ediyorum. İşte sen, işte o. Dilediğini yap."

Hz. İbrahim'den beri unutsalar da Kâbe'nin Rabb'ini hatırlamışlardı. Ama Kâbe'nin içerisine doldurdukları tanrılarından da vazgeçmemişlerdi. "Onlar bizi Allah'a yaklaştırmakta." demekteydiler.

"Onlar, Allah'la bizim aramızda aracılardır."

Tevhit'in sembolü Rabb'in beyti mahzundu. Hz. İbrahim Peygamberin, oğlu Hz. İsmail'le beraber dualarla inşa ettiği Kâbe mahzundu. Putlardan arınacağı, yapılış gayesine uygun Tevhit'in kalbi olacağı günün gelmesini beklemedeydi. Acılarını dindirecek, insanlığa rehber Gül Yüzlü Nebi'de dünyaya gelmişti iki buçuk yıl önce. Yetimdi. Varlığından vakti saati gelene kadar habersiz kalacaktı hem kendi, hem de çevresindeki bütün insanlar.

Mekke'de gece bitmek üzereydi. Karanlık kaybolmaya başlamıştı gökyüzünde. Doğu ufkundan aydınlanmaya başlamıştı gün. Mekke'nin saygın tacirlerinden Osman İbni Amir ve eşi Selma kalkmışlardı. Evlerinin sundurmasında günün doğuşunu seyretmekteydiler.

Osman İbni Amir, Kureyş'in küçük bir kolu olan Teym oğullarındandı. Lakabı Ebu Kuhafe'ydi. O da Mekkelilerin büyük çoğunluğu gibi tacirdi. Mekkeliler arasında da saygın bir yeri vardı. Ancak hiç oğlu yoktu. Doğan bütün erkek çocukları küçük yaşta ölmüşlerdi. Bu yüzden güçlü ve etkin bir tacir de olsa boynu büküktü. Mekkeliler erkek evlada değer verirlerdi. Doğan çocuk kız olduğunda utanç kabul edilirdi. Pek öfkelenmiş olarak yüzleri kapkara kesilirdi. Hatta bazı babalar kız çocuklarını kendi elleriyle çöle götürür, diri diri kumlara gömerdi. Gücün ölçüsü oğulların sayısına göreydi. Mekke'nin saygın lideri Abdulmuttalib, Zemzem Kuyusunu bulduğunda bazı Mekkeliler kuyudan çıkanlardan pay istemişlerdi. Karşı çıkan liderlerini ise, " Senin tek oğlun var. Onunla mı bize karşı koyacaksın." diyerek tehdit etmişlerdi. Abdulmuttalib o gün yemin etmişti.

"Eğer on oğlum olursa içlerinden birini Kâbe'nin Rabb'ine kurban edeceğim."

Gerçekten de on oğlu olunca içlerinden birini kurban etmek için oğullarını Kâbe'nin önüne getirmişti. Tanrılarının önünde çöp çektirmişti. Kısa çöpü Abdullah adlı küçük oğlu çekti.

Abdulmuttalib, oğlu Abdullah'ı çok severdi. Kuradan onun çıkmasına üzülse de verdiği sözü yerine getirmek için harekete geçti.

Osman İbni Amir bugün gibi hatırladı o günü. Mekkelilerin önde gelenleri telaşla koşmuşlardı Kâbe'ye. Abdulmuttalib'e diller döktüler.

"Sen Mekke'nin saygın, ulu kişisisin. Sen Kâbe'de oğlunu boğazlarsan, senden sonra insanlar da gelir, Kâbe'de oğullarını boğazlamaya başlarlar. Bu işe başka bir çözüm bulalım."

"Nasıl bir çözüm?"

"Kâhine gidelim."

Kâhin dendi mi akan sular dururdu Mekke'de. Önemli konular kâhinlere sorulur, verdikleri karar aynen uygulanırdı.

Arabistan'ın en meşhur kâhinlerinden Kutbe'ye gittiler. Kutbe, Hayber'de yaşayan bir kadındı. Sordu:

"Sizde öldürülen bir kişinin kan diyeti nedir?"

"On deve."

"On deveyi bir yana, çocuğu bir yana koyun. Kura çekin. Çektiğiniz kura çocuğa çıkarsa on deve daha ekleyin. Ta ki kurada develer çıkana kadar."

Abdulmuttalib ve Mekke'nin önde gelenleri tekrar geldiler Kâbe'ye. Yanlarında Abdullah ve develer vardı. On tane deveyi bir yana koydular, Abdullah'ı bir yana. Tanrı Hubel'in önünde kura çektiler.

"Hükmünü ver Ey Hubel!"

Kura tam on kez tekrarlandı. Onar onar konan develer yüze ulaştı. Tam onuncusunda, yüzüncü devede kura develе-

re çıktı. Mekkeliler, "Tanrımız Hubel hükmünü verdi." dediler. Abdulmuttalib tekrar yeniletti kurayı. Yine develere çıkmıştı küçük çöp. Kalbi emin olmamıştı. "Bir defa daha," dedi. Bir kez daha yenileyelim kurayı."

Üçüncü tekrarda da yine develer dedi oklar. Bütün Mekke derin bir nefes aldı. Abdullah, yüz deve karşılığında büyük büyük dedesi İsmail gibi kesilmekten kurtuldu. Babası İbrahim Peygamber de Allah'a söz verdiği için oğlu İsmail'i kurban etmek istemiş ancak Rabbimiz müsaade etmemişti. Onun yerine meleği Cebrail'le bir koç indirmişti gökten.

"Rabb'in samimi olduğunu anladı. Oğlun yerine bunu kurban et."

Osman ibni Amir, Abdullah'la aynı yaşlardaydı. Beraber ticaret de yapmışlardı. Yaklaşık iki buçuk yıl önce aynı kervanla Suriye'ye gitmişlerdi. Sözü doğru, güvenilir ve mertti. Kârlı bir alışveriş yapmışlardı. Kervanla beraber dönüş yolculuğuna başladılar. Abdullah hastalandı yolda. Her geçen gün hastalığı arttı. Yolculuk yapamaz hale geldi. Kervandakiler ortak bir kararla dinlenmesi için Medine'deki akrabalarının yanına bıraktılar Abdullah'ı. Abdullah bir defa daha dönemedi Mekke'ye. Kardeşini almak için Medine'ye giden Haris, Abdullah'ın ölüm haberini getirdi Mekke'ye.

Abdullah ölse de ölümünden iki ay sonra oğlu Muhammed gelmişti dünyaya. Kendisinin ise hala bir oğlu yoktu. Doğanlar küçük yaşta ölmüştü.

Elini eşinin şiş karnında gezdirdi. Hafifçe bastırdı. Elinde hissettiği tekme kalbine sevinç doldurdu. Eşi Selma'ya sevgiyle sarıldı.

"Tekme attı bana." dedi. "Bu, erkek olacak!"

Selma, saygın bir ailenin kızıydı. Yaptığı iyilikler nedeniyle Mekkeliler "Ümmül Hayr" künyesini vermişlerdi ona. Hamileydi ve gün saymadaydı. Eşi gibi o da bir oğul istemekteydi. Biliyordu ki oğulsuz kadına iyi gözle bakmıyordu Mekkeliler.

Doğan erkek çocukları yaşına gelmeden ölmüşlerdi. Kocasının dediği gibi karnındaki erkek miydi? Gerçi günler öncesinden ebe kadında demişti kendisine.

"Kız Selma! Yüzündeki güzelliğe bakılırsa bu oğlan."

Hem sevinmiş hem üzülmüştü. Sevinmişti; bir oğlu olacak, kocasının başının dik olmasını sağlayacaktı Mekkeliler arasında. Üzülmüştü; ya bu da diğerleriyle aynı kaderi paylaşırsa? Hemen o gün gitmişti Kâbe'ye. Ellerini açmış, yüreğini ortaya koyarak dua etmişti.

"Oğlum olursa adını Abdülkâbe koyacağım. Kâbe'nin oğlu diyeceğim ona. Kâbe'ye adayacağım."

Kocasının karnında gezen elini tuttu. Sevgiyle baktı gözlerine.

"İnşallah." dedi. "İnşallah erkektir. Ebe kadın da öyle söylediydi. Ben onu Kâbe'ye adadım. Adını da Abdülkâbe koyacağım. O, diğerleriyle aynı kaderi paylaşmayacak."

Osman İbni Amir alnından öptü eşini.

"Bu isim Mekke'de hiç yok ama söz. Erkek olur ve yaşarsa adı Abdülkâbe olsun."

Günün ilk ışıklarıyla çıktı evden. Kâbe'ye yöneldi. Duaya durdu.

İlk Buluşma

Sahr kızı Ümmül Hayr holün ortasında durdu. İki eliyle elbisesinden fırlayan şişkin karnını tuttu. Çığlık çığlığa bağırdı.

"Geliyor!"

Evin hizmetçisi sanki bu anı bekliyormuş gibi hemen yanında bitiverdi. Ümmül Hayr'ın koluna girdi.

"Ne oldu hanımım?"

Ümmül Hayr nefes nefeseydi.

"Suyum geldi, geliyor."

Hizmetçi, Ümmül Hayr'ı sedire doğru sürüklerken sordu.

"Suyun mu geldi?"

Ümmül Hayr güçlükle oturdu sedire. Terlemişti. Diğer doğumlarda da böyle olmuştu. Nefes nefese panik halinde dedi.

"Doğum başladı."

Hizmetçi kadın da panikledi. Hanımını sedire oturtur oturtmaz dedi.

"Sık sık nefes alın hanımım. Az sabredin. Ben hemen efendimiz Ebu Kuhafe'ye haber vereyim."

Ümmül Hayr hizmetçiyi tam kapıdan çıkarken durdurdu.

"Bırak şimdi Ebu Kuhafe'yi. Ebe Kadını çağır. Çocuk geldi zaten."

Ebe kadın gelene kadar zaman geçmek bilmedi. Boncuk boncuk terler birikmişti alnında. Bazen dişlerini, bazen yumruklarını, bazen de ikisini birden sıktı.

Fazla zaman geçmeden geldi ebe kadın. Gelir gelmez de emirler yağdırdı hizmetçiye.

"Sıcak suyu hazırla. Temiz bez getir. Şuradan tut, şunu yap."

Sonra Ümmül Hayr'a, "Derin nefes al, ıkın!" dedi.

Kendisine destek olmaya çalışan hizmetçinin kollarını sıktı.

"Hadi, bir daha. Geliyor. Az kaldı. Ikın. Bir daha, tamam."

Karnının boşaldığını hissetti. Aynı anda kulağına gelen bebek sesi bütün acılarını unutturdu. Ne tatlı sesti o. Bütün acıları, bütün dertleri aynı anda silmişti. Başını kaldırdı. Ebe kadın tarafından ayaklarından baş aşağı tutulan çocuğu görmek için çabaladı.

"Oğlan mı?" diye sordu.

Ebe kadından önce hizmetçi cevap verdi.

"Oğlan hanımım, oğlan."

Büyük bir gülümseme yayıldı yüzüne.

"Çok şükür!" dedi. "Ben onu Kâbe'ye adadım. O, Kâbe'nin oğludur. Abdülkâbe'dir."

Osman ibni Amir'in evinden koşan çocuk önce Kâbe'ye baktı. Sonra çarşıya yöneldi. Aradığını görünce uzaktan bağırdı.

"Müjde sana Ey Ebu Kuhafe! Müjde sana. Bir oğlun oldu."

Ebu Kuhafe cebindeki dinarları bahşiş olarak müjdeyi getiren çocuğun eline koydu. Sonra hızlı adımlarla evin yolunu tuttu. Eşi Selma'yı kutladı. Ebe kadına da bahşiş verdi. Kundağa sarılı yavrusunu kucağına aldı. Eşi gibi o da Abdülkâbe dedi. Oğlunun şerefine kurban kesti, ziyafet verdi.

"Oğlumun adı Abdülkâbe'dir. Kâbe'nin oğludur."

Mekke'deki bütün çocuklar gibi Abdülkâbe de zamanı gelince sütanneye verildi. Mekke'nin havası yeni doğan çocukların sağlıklı gelişimine uygun değildi. Çocuklar, havası ve suyu iyi olan ve bozulmamış akıcı bir dille konuşan yüksek yaylalara gönderilirdi. Abdülkâbe de sütannesiyle beraber Beni Saad Yurduna gitti. Amine'nin yetim oğlu Muhammed (sav) ondan iki buçuk yıl önce gelmişti Ben-i Saad yurduna. Halime'nin evindeydi. İlk buluşma, ilk karşılaşma Ben-i Saad Yurdunda oldu.

Bana Ekmek Ver

Haram aylardan Zilkade'ydi. Mekke için önemli bir gündü. Kadın erkek, çocuk yaşlı bütün insanlar en güzel elbiselerini giyinmişler, akın akın Mekke'ye gelmişlerdi. Hem tanrılarına saygılarını sunacaklar hem de Ukaz Panayırında eğlenecekler, alış veriş yapacaklardı.

Baba Osman İbni Amir de oğlu Abdülkâbe'nin elinden tutmuş Kâbe'ye gelmişti. Oğlunu bu kutsal günde tanrılarıyla buluşturacak, oradan Ukaz panayırına gidecekti.

Abdülkâbe canı ciğeriydi onun. Soyunu sürdürecek adının tek varisiydi. Kızlar ikinci dereceydi ona göre. Çoğu Mekkeliye göre ise hiç değeri yoktu kızların. Kapıdaki kızıl bir deve onlardan değerliydi.

Ebu Kuhafe, eşinin doğmadan önce koyduğu Abdülkâbe ismini kullansa da daha çok Abdullah diye seslenmekteydi oğluna. Oğlu güzel yüzlü, asil soyluydu. Ondan önceki bütün erkek çocukları öldüğü halde Kâbe'nin Rabbi onu bağışlamış, yaşatmıştı. Bunun için eşi Ümmül Hayr Selma gibi bazen "Atik" dediği de olurdu.

Oğlunun elinden tuttu. Kalabalıkla ilerledi. Kâbe'ye girdiler. Kâbe'nin içerisinde yüzlerce put vardı. Eliyle Kâbe'nin içini dolduran putları gösterdi.

"İşte tanrılarımız. Bak bu Hubel. Bunlar da Lat ve Menat. Tanrının kızları. Biz bütün bu tanrılara secde eder, onlardan yardım dileriz. Hadi, sende saygıyla eğil onların önünde. Sen de dua et onlara."

Abdülkâbe, Abdullah ya da anasının daha çok Atik dediği oğlu tuhaftı. Ne zaman "Tanrılarımıza saygımızı sunalım oğlum." dese yüzü asılır, kaçmak için bahane bulmaya çalışırdı. Bugünse, "Oradan panayıra gideceğiz." diyerek elinden tutmuş ve zorla getirmişti. Yine yüzünü astı. Baba Osman İbni Amir elini sıktı oğlunun.

"Hadi oğlum! Saygıyla eğil tanrılarımızın önünde. Onları kızdırma."

Canı acıyan Abdullah asık bir yüzle baktı babasına. Babası elini sıkmaya devam ediyordu. Sonra tuhaf bir şekilde gülümsedi.

"Bizim her ihtiyacımızı bunlar mı giderir? Bize bunlar mı yardım eder?"

Sevindi baba Osman ibni Amir.

"Oh be!" dedi içinden. "Bizim oğlan yola gelmeye başladı, doğruyu buldu."

Oğlunun sıktığı elini gevşetti. Tatlı bir dille, "Evet oğlum!" dedi Onlara saygı göstermeden, onlara başvurmadan hiçbir iş yapmayız biz. Hatta yolculuğa bile çıkmayız."

"Demek bu kadar önemli?"

"Elbette ki önemli yavrum. Çünkü onlar bizim tanrılarımız. Onlar yardım eder bizlere."

Babasının elinden elini kurtaran Abdullah, "Ne istersek onlar mı verir bizlere?" diye sordu.

Baba Osman İbni Amir sevinçliydi. "İmana geldi, doğruyu buldu benim oğlum." diye başını okşadı. Oğlunun Kâbe'deki büyük puta doğru yaklaşmasını büyük bir onurla seyretti.

Abdullah büyük putun önünde durdu. Dik dik bakmaktaydı. Sordu:

"Sen tanrı mısın? Ne istersem verebilir misin bana? Her dileğimi yerine getirebilir misin?"

Sorular çoğalmakta, cevaplar ise gelmemekteydi.

"Eğer tanrıysan ekmek ver bana. Karnım aç."

Karşısında duran put hareketsizdi. Abdullah ise sinirlenmeye başlamıştı.

"Hadi! Açım dedim sana. Bir şeyler ver de yiyeyim."

Yanlarında insanlar dua etmekteydi. Put ise yine hareketsizdi. Abdullah birden bağırmaya başladı:

"Sen ne biçim tanrısın? Bir şeyler ver diyorum sana, sen ise boş boş duruyorsun. Nefes almıyorsun, konuşmuyorsun."

İnsanlar duadan başlarını kaldırıp bakmaya başlamışlardı. Baba Osman İbni Amir hem kızdı, hem de utandı. Oğlunun ağzını kapatmaya çalıştı.

Abdullah yerde bulduğu küçük bir taş parçasını önünde duran puta fırlattı.

"Tanrı olacakmış sözde! İşe yaramaz şey!"

Osman İbni Amir sürüyerek çıkardı oğlunu Kâbe'den. Keşke bir oğlu daha olsaydı şimdi. Eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Ne çare ki tekti. Adının ve soyunun tek varisiydi. Kâbe'nin dışında, dili döndüğünce yaptığının yanlış olduğunu anlattı oğluna. Tanrılarını anlattı. Tanrıların gazabından kaçınmak gerektiğini söyledi. Oğlu adına Kâbe'deki tanrılardan af diledi. Sonra da yine oğluyla beraber panayır alanına yürüdü.

Ukaz panayırı kalabalıktı. Arabistan yarımadasının her bölgesinden insanlar mal almak ya da satmak için gelmişlerdi. Hatta Bizans ve İran'dan bile alıcı ve satıcı vardı. Abdullah babasıyla beraber ticareti öğrendi.

Kuus Bin Saide

Abdullah, atik ve zekiydi. İnsanın içini rahatlatan bir yüz güzelliğine sahipti. Konuşması da tatlıydı. Dürüsttü. Mekke'de herkesin bolca tükettiği içkiden kaçınan birkaç kişiden biriydi. Çok az kişinin bildiği okuma yazmayı da öğrenmişti. Babasından öğrendiği ticaret, yetenekle birleşince genç yaşta tanındı. Kendisinden iki buçuk yaş büyük olan Muhammed (sav) gibi Mekke'nin aranan taciri oldu.

Muhammed (sav) yetimdi. Doğmadan önce babasını kaybetmişti. Altı yaşındayken annesi de hayata gözlerini yummuştu. Sekiz yaşındayken dedesi, Mekke'nin saygın lideri Abdulmuttalib de ölmüştü. Amcası Ebu Talib'in himayesinde büyüdü. Ticareti amcasından öğrendi. On iki yaşındayken amcasıyla beraber ticaret için Suriye'ye gitmişlerdi. Sonra kendisi ticarete başladı. Yirmili yaşlarda Mekke'nin en saygın taciri olmuştu. Dürüsttü. Güvenilirdi. Verdiği sözü yerine getirir, hiç kimseyi aldatmaz, her zaman doğru söylerdi. Konuşurken bal damlardı sanki ağzından. Sözler ağzından tane tane dökülür, onunla konuşan ister çocuk, ister yaşlı, ister sıradan bir bedevi, isterse de bir bilgin olsun mutlu olurdu. Onunla konuşan kişi konuşulan her sözü anlardı. Bir kalabalıkla konuşurken bile kalabalıktakilerin her birisi 'en çok benimle il-

gilendi' hissine kapılırdı. Mekke'nin en soylu, en saygın ve en zengin iş kadını Hüveylid kızı Hatice ile ortaklık kurmuştu. Hatice'nin güvenilir adamı Meysere'yle beraber mallarını Suriye'ye götürmüşlerdi. O kervana kendisi de katılmıştı. Yolculuk sırasında onunla dost olmuş, daha bir bağlanmıştı ona.

Abdullah'ın Muhammed (sav)'le yollarının ilk kesişmesi değildi bu. İlk olarak Ben-i Saad Yurdunda kesişmişti yolları. Gerçi o zaman kendisi küçüktü. Sonra pek çok kez karşılaştılar birbirleriyle. Dost oldular. Bu yolculukta ise dostlukları pekişmişti.

Muhammed (sav) Suriye'den döndükten sonra Hüveylid kızı Hatice'yle evlendi. Evlilik teklifini soylu Hatice yapmıştı.

Atik, her şeyiyle kendisine örnek aldığı dostu Muhammed (sav)'in evlenmesine çok sevindi. İmkânı ölçüsünde maddi yardımda bulundu.

Atik, kumaş ticaretinde uzmanlaşmıştı. Yaşı gençti. Kabilesi Teym oğulları Mekke'de çok da etkin değildi. Ancak Araplar için çok önemli olan nesep ilmindeki derin bilgisinden dolayı Eşnak görevini üstlenmişti. Öldürülen kişilerin diyetlerinin ödenmesi onun sorumluluğundaydı.

O sabah erken kalkmıştı. Gün ışırken Kâbe'de dua etti. Ardından panayır alanına yöneldi.

Ukaz panayırı sadece Mekkeliler için değil bütün Arabistan için önemliydi. Savaşılması yasak olan haram aylardan Zilkade'de yapılırdı. Bizans'tan, İran'dan tacirler de alışveriş için bu panayıra gelirlerdi. Çocukken ilk kez babasıyla gelmişti bu panayıra. O günü hiç unutmadı. Özellikle Kâbe'deki o ânı. Büyük putun önünde durmuş ve "Eğer tanrıysan bana ekmek ver." demişti. O günden sonra babası Ebu Kuhafe bir defa daha tanrılarımız diyerek Kâbe'ye götürmemişti kendi-

sini. Ama Kâbe'deki tanrıları sevmese de Kâbe'nin Rabb'ine dua için her zaman gelirdi Kâbe'ye. Mekke'de çok yaygın olan içkiyi de sevmezdi. Tıpkı her şeyiyle kendisine örnek aldığı Muhammed (sav) gibi ağzına koymamıştı hiç.

Gün ilerlemiş, panayır alanı kalabalıklaşmıştı. Kıran kırana pazarlıklar yapılıyor, yüklü develer boşaltılıyor, boş develer yükleniyordu. Günün en kalabalık saatiydi. Panayır alanının ortasındaki boşluk daha da kalabalıklaşmıştı. Tezgâhın başından ayrıldı. Gittikçe kalabalıklaşan alana yürüdü. Uzaktan kızıl bir devenin üstünde yaşlı bir adam gördü. Yanındaki kişiye sordu:

"Kimdir bu?"

"Kuus bin Saide. Ediptir, şairdir. Aynı zamanda Hanif'tir."

Hanif, Hz. İbrahim peygamberin getirdiği şekliyle bir olan Allah'a inananlara denmekteydi. Putlara tapınmazlardı.

Mekke'de panayır zamanlarında edipleri, şairleri dinlemek gelenekti. Merak etti. Kalabalığı aşarak ilerledi. Kızıl devesinin üzerinden seslenen Kuus bin Saide'nin sözleri yüreğine işledi.

"Ey insanlar! Hepiniz geliniz, iyi dinleyiniz, belleyiniz ve ibret alınız. Yaşayan her can ölür. Ölen fenâ olur. Olacak olan da olur. Yağmur yağar, otlar biter. Çocuklar doğar,analarının babalarının yerini tutar. Sonra hepsi mahvolup gider. Hadiselerin ardı arkası kesilmez. Hemen birbirini takib edip kovalar. Kulak veriniz, dikkat ediniz! Gökte haber, yerde de ibret alacak şeyler var. Yeryüzü büyük bir divan, gökyüzü bir yüksek tavan. Yıldızlar yürür, denizler durur. Burç burçdur gökyüzü, dalga dalgadır deniz. Yıldızlar göz alıcıdır. Kâmeti bâlâ dağlar yücedir. Nehirler akıp gitmektedir.

Gelen kalmaz, giden gelmez. Acaba vardıkları yerden hoşnut olup da mı kalıyorlar? Yoksa orada kalıp da uykuya mı dalıyorlar?

Yemin ederim Allah'ın indinde bir din vardır ki, şimdi bulunduğunuz dinden daha sevgilidir. Ve Allah'ın gelecek olan bir peygamberi vardır ki, gelmesi pek yakındır. Gölgesi başınız üstüne geldi. Ne mutlu o kimseye ki, O'na iman eder. O da ona hidayet eyler. Yazıklar olsun O'na isyan ve muhalefet eden bedbahta. Yazıklar olsun ömürleri gaflet ile geçen ümmetlere!

Ey İnsanlar! Hani dedeler? Nerede babalar? Nerede o soy sop. Hani hastalar ve ziyaretçileri? Nerede o süslü saraylar kurup yükselten, yaldızlayıp süsleyen ve mermer binalar yükselten Ad ve Semûd kavimleri? Hani mal, hani evlat? Nerede o haddi aşıp azan, mal toplayıp biriktiren, hani dünya varlığına mağrur olup da kavmine, 'Ben sizin tanrınızım!' diyen Firavun ile Nemrud? Onlar sizden daha zengin ve kuvvetli değil miydiler? Bu kara toprak onları değirmeninde öğütüp toz etti, dağıttı. Kemikleri bile çürüyüp dağıldı. Evleri yıkılıp ıssız kaldı. Yerlerini yurtlarını şimdi köpekler şenlendiriyor. Sakın onlar gibi gaflet yoluna gitmeyin. Her şey fanidir. Baki olan ancak Allah'tır ki, mabud ancak O'dur. O'nun eşi, benzeri, ortağı yoktur. O doğmamış ve doğurtulmamıştır. Evvel gelip geçenlerde bize ibret alacak şey çoktur. Ölüm ırmağının girecek yerleri vardır ama çıkacak yeri yoktur. Büyük, küçük hep göçüp gidiyor. Giden geri gelmiyor. Katiyetle anladım ki, herkesin başına gelen benim de başıma gelecek, ben de öleceğim."

Abdullah hutbenin her sözünü hem aklına hem de kalbine yazdı. Kuus bin Saide'yi dinleyenler arasında geleceğinden habersiz, gelmesi yakın olan kutlu son Nebi de vardı. Abdullah'ın oğlu Yetim Muhammed (sav) de kızıl devesinin üzerinden insanlara seslenen Kuus bin Saide'yi dinlemişti.

Bir Rüya

Ticaret kervanları Yemen ile Suriye arasında gidip gelmekteydi. Tacirler aylarca evlerinden, eşlerinden uzak kalırdı. Bu defaki ayrılık biraz uzun sürmüştü. Suriye'deydi. En kaliteli kumaşları almıştı.

Suriye'de kaldığı günlerdeydi. Gece bir rüya gördü. Ay, Mekke-i Mükerreme'nin üzerine indi. Sonra parçalara ayrıldı. Mekke'nin bütün evlerine girdi. Sonra evlerden çıkarak toplandı. Kucağına indi. Kucağında toplanan Ay'ı eliyle göğsüne koydu.

Rüyadan çok etkilenmişti. Daha öncesinden methini duyduğu bilgin bir rahibe gitti. Rüyasını anlattı. Rahip sordu:

"Sen nerelisin?"

"Hicazlıyım ve tacirim."

Rahip anlamlı bir şekilde gözlerine baktı.

"Kureyş'ten mi?"

"Evet, Teym oğulları kabilesindenim."

Rahip, öteler âlemine dalmış gibi sessizliğe gömüldü. Ardından, "Ey tacir!" dedi. "Bu rüyada sana büyük bir müjde var?"

Meraklandı. Rüyayı tabir etmesi için rahibin önüne birkaç dirhem bıraktı.

"Gökten inen Ay, peygamberlik gibi yüce bir makamdır. Beklenen peygamberin de zamanı yaklaşmıştır. Ay'ın evlerden çıkarak senin kucağında toplanması ve senin onu elinle göğsüne koyman, O'na tabi olacağını gösterir. Sen, O'nun yanında çok yüce bir yerde olacaksın."

Yemen seyahatinde ve Suriye'de kaldığı sürece çok bilge insanla görüştü. Hayatın anlamı, yaratılış, yaratıcı, peygamberlik gibi konulardan konuştu. Hayatında içkiyi ağzına sürmemişti. Çevresinde yaşanan kötülükler, haksızlıklar yakın arkadaşı, dostu Muhammed (sav) gibi onun da ruhunu sıkmaktaydı. Ukaz panayırında dinlediği Kuus Bin Saide'nin dediği gibi, göklerden haber gelmesi yakın mıydı? Son Nebinin gölgesi düşmüş müydü üstümüze? Tevrat ve İncil'i bilen bilginler neden hep Harem Bölgesini işaret ediyorlardı?

"Gelmesi yakın, gölgesi başımızın üstünde..."

Ruhu Mekke'de, aklı sorulardaydı. Aylar süren yolculuğun ardından Mekke'ye döndü. Babası Ebu Kuhafe'nin elini öptü. Eşi ve çocuklarıyla kucaklaştı. Yolculuğun ardından sofraya daha yeni oturmuştu ki Mekke'nin en önde gelenlerinden Ebu Cehil ve beraberinde bir grup geldi. Bahçe kapısından seslendiler:

"Hoş geldin, Ey Ebu Bekir!"

Ebu Bekir, künyesiydi Abdülkâbe'nin, Abdullah'ın, Atik'in. "İşe erken başlayan" demekti. "İyi ve güzel işlerde her zaman önde giden, acele eden" demekti.

Kendisini ziyarete gelen dostlarını buyur etti. Aylar süren yolculuktan, ticaretten haberler soracaklarını düşünmüştü. Kendisinin de onlara soracakları vardı. Mekke'de çok önemli bir görevin sorumluluğu ondaydı. Eşnak'tı. Kureyş içerisinde kabilesi o kadar güçlü olmamasına rağmen bu önemli görev

insanlarla iyi iletişim kurabilmesi ve nesep ilmindeki derinliği nedeniyle kendisine verilmişti. Anlaşmazlıkları çözer, öldürülen kişilerin diyetlerinin ödenmesi işini yürütürdü. Onlardan önce sordu:

"Mekke'de ne var ne yok?"

Ebu Cehil mırıldandı:

"Sorma, Ya Ebu Bekir? Olacak şey değil ama oldu."

Hz. Ebu Bekir meraklandı.

"Ne oldu ki?"

"Şu senin arkadaşın, dostun Muhammed var ya, Abdullah'ın yetimi…"

Hz. Ebu Bekir heyecanla kalktı ayağa.

"Ne oldu? Muhammed'e bir şey mi oldu yoksa?"

Ebu Cehil homurdandı.

"Henüz O'na olan bir şey yok ama göklerden O'na haber geliyormuş. O, nebilik iddiasına kalkıştı. Atalarının dinini terk etti."

Hz. Ebu Bekir içinden bir oh çekti. O, kötüsünü, en kötüsünü düşünmüştü. Yüzüne sevinç dalgası yayıldı.

"O, El Emin'dir. Asla yalan konuşmaz."

Ziyaretine gelen Mekke'nin ulları homurdandı. Hepsi adına Ebu Cehil konuştu.

"Ey Ebu Bekir! Biz sen gelinceye kadar beklemeyi uygun gördük. O, senin dostundur. Git, konuş O'nunla. Tanrılarımıza dil uzatmasın, aramıza da ayrılık sokmasın. Yoksa…"

Hz. Ebu Bekir, 'Yoksa'nın ardından bir tehdidin geleceğini anladı. Ebu Cehil kinini kustu.

"Sonu kötü olur. Bizden söylemesi."

Mithat Bala

Hazreti EBUBEKİR

"Ashabım yıldızlar gibidir. Hangisine sarılırsanız sizi hidayete ulaştırır."

Hz. Muhammed (sav)

Dost candır, canandır, canana adanmaktır
Dost aşktır, aşkta yanmaktır, aşkla olmaktır
Dost aynileşmektir, ayna olmaktır, aynayı bulmaktır
Dost yakın olmaktır dosta, dostta kaybolmaktır.

Dostunun yaşındaydı Hz. Ebu Bekir. Dostunu özlemedeydi. Ayrılık ateşi onu içten içe yemekte, bitirmedeydi.

Bir gün, "Ya Resulallah! Yanındayken bile özlüyorum Seni. Ayrılığına nasıl dayanacağız?" demişti de Gül Yüzlü Nebi şöyle buyurmuştu.

"Kişi sevdiğiyle beraberdir."

"Ahirette de mi ya Resulallah?"

Gülümsemişti Allah Resulü.

"Ahirette de."

Bu ne büyük bir muştuydu Resulullah âşıkları için. Bu ne büyük bir teselliydi kendisi için. Ahirette Gül Yüzlü Can Dostu Hz. Muhammed (sav)'le beraber olmak!

www.hayatyayinlari.com

9 786051 511870

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari